

han føjer til, at det kun er en Del af disse Blankaal, der fanges. Jeg tror ogsaa at turde sige, at det er kun en lille Brøkdel af disse Blankaal, som fanges her, især naar man sammenligner Antallet med, hvad Dr. Petersen oplyser, at der fanges et Sted nede i Italien, i Lagunerne ved Comacchio. I disse Laguner, der have omtrent samme Størrelse som Isefjord, fanges der hvert Aar omtrent 1½ Million Pund Aal. Hver eneste Blankaal fanges der, men desuagtet er der Yngel nok dernede, og dersom vi kunde gøre noget tilsvarende, dersom vi kunde fange alle Blankaal, som passere de danske Færvande om Efteraaret, vilde han betragte det som en stor Vinding, og han tilføjer, at det kunne vi trøstigt gøre, thi Yngel bliver der nok af alligevel. Han slutter Piecen med følgende Opfordring til Fiskerne: „Prøv at fange de Aal, som Naturen tilbyder os her i Danmark, saa godt som muligt, enhver paa sin Plads; det vil være langt nyttigere end at tale og skrive om disse Ting.“

Naar Dr. Petersen, Forstander for biologisk Station, tilraader at fange alle Blankaal, er det selvfølgelig ogsaa dermed hans Mening at opfordre Lovgivere i Danmark til at indrette Loven saadan, at der ingen Hindring lægges i Vejen for Fiskerne. Ud fra den Betragtning er jeg enig med Dr. Petersen, og derfor har jeg det Haab, at det Udvalg, som bliver nedsat, vil gøre sit til, at Loven, naar den kommer fra Udvalget igen, har faaet et saadant Udseende, at den ikke lægger nogen Hindring i Vejen for de danske Fiskere, saaledes at det gamle Ord, som en Gang har lydt saa kønt her i Danmark: „Dansk Vand for den danske Fisker og danske Mand“, kan gaa i Oplydelse. Jeg kan ikke se rettere, end at § 6, som den nu er affattet, lægger store Hindringer i Vejen for Fiskerne. Med disse faa Ord vil jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Fremme.

Lange: Jeg kan være ganske enig med den sidste ærede Taler i, at denne Sag er bleven drøftet saa grundig i Fjor, at det nu er unødvendigt at tage fat paa den her i Salen, men at man kan overlade det til Udvalget. Som Indbringer af et Andragende fra 25 forskellige Fiskerikredse her i Landet skal jeg dog tillade mig at udtale blot nogle faa Ord. Jeg skal vedkende mig, hvad jeg udtalte i Fjor; den Interesse, som det er ens Pligt at nære overfor Fiskeriet, er hos mig lige saa usvækket som i Fjor. Naar man hidtil har sagt, at Fiskerne ikke kunne blive

enige, og at det var deri Vanskeligheden laa i denne Sag, saa vil jeg som tilstedeværende ved et Møde i Sommer i Korsør, som afholdtes paa Initiativ af Korsør-Fiskere, bemærke, at der var grundig Enighed mellem de 25 Repræsentanter, der vare til Stede. Jeg maa derfor udtale det ønskelige i, at det kommende Udvalg vil sætte alt ind paa at imødekomme Fiskerne paa de Omraader, hvor de staa fuldt enige, saaledes at man faar en Fiskerilov, der ikke straks til at begynde med bliver mødt med Uvillie fra Fiskernes Side. Jeg anser det nemlig for at være overordentlig uheldigt, om Forholdet skulde blive det, at den Fiskerilov, vi fik, ikke skulde blive i det store og hele til Fiskernes Tilfredshed. Jeg skal blot nævne, at der paa Mødet i Korsør kom Udtalelser frem, som gik ud paa, at man fuldt ud forstod, at man var nødt til at respektere andres Rettigheder, men paa ethvert Punkt, hvor andres Rettigheder ikke gaas for nær, mener jeg, det er vor Pligt at sørge for, at dette Lovforslag bliver bygget saaledes, at Fiskernes egen Opfattelse bliver tagen med i Betragtning.

Det kan ikke nægtes, at under Forhandlingen om en Fiskerilov, ere Fiskerne uheldig stillede — Forholdet er et tilsvarende som, naar man her drøfter Love, Søfarten vedrørende — idet Forholdet er det, at selv om der kan være aldrig saa stor Imødekommenhed hos den højtærede Landbrugsminister, i Udvalget og hos enhver her i Tinget, saa er det dog alligevel saaledes, at sad der her i Salen praktisk dygtige Folk paa Fiskeriets Omraade, vilde det være en betydelig Hjælp under Diskussionen.

Jeg medgiver denne Henvendelse min bedste Anbefaling og haaber, at Udvalget vil tage den under gunstig Overvejelse. Jeg skal nævne, at der nede i Korsør meget stærkt blev gjort gældende, at det er absolut uheldigt, at man ikke blandt Fiskerne indbyrdes ved, hvad dansk Søterritorium er. Det turde dog være naturligt, at den Slags Ting blev præciseret saa nøje, at i alt Fald Fiskerne vare klare over, hvad det er. Jeg skal indskrænke mig til disse korte Bemærkninger, og haaber, at den danske Fiskeribefolkning, som jeg nok tør sige har været Stifbarn i adskillige Aar, kan faa en Fiskerilov, som kan blive til Gavn for Fiskerne og for hele Landet.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.